

[Gert Petersen]

den vil blive brudt til kolossal fordel for Vesten, hvis de nye NATO-raketter udstationeres.

Det er ligeledes urigtigt, at den sovjetiske raketmodernisering siden 1977 er særlig faretruende, fordi Vesten skulle have afholdt sig fra at opruste i 1970'erne. Denne lodrette urigtighed bliver ikke sandere af, at den gentages af Danmarks udenrigsminister.

Sagen er, at fra 1970 til 1980 fordoblede USA antallet af sine operationsklare strategiske raketladninger fra 1.710 til 7.307. I samme tidsrum voksede det samlede strategiske arsenal på Sovjetsiden fra 1.580 til ca. 6.000. Disse tal kan slås efter, hvis man vil gøre sig den umage, i det britiske tidsskrift *Military Balance*, udgaven fra 1970-71 og udgaven fra 1980-81.

Allerede i 1971 indførte USA et fabelagtigt nyt våbensystem, som ikke fandtes magen til noget andet sted i verden dengang, og begyndte at udstyre sine u-både med det nye raketsystem, Poseidonssystemet. På hver Poseidonraket er der monteret 10-14 individuelt styrbare atombomber, og på hver u-båd er der monteret 16 affyringsramper. Det vil sige, at en enkelt u-båd er i stand til at affyre mindst 160 individuelt styrbare atombomber. Også de fire u-både, som USA har tildelt NATO i Europa, blev MIRVede, som det hedder. Først midt i 1970'erne blev Sovjetunionen i stand til at MIRVe sine raketter, og så gik de i gang med det i overensstemmelse med den vanvittige og absurde balancelogik: hvad modparten har, det må vi også have. SS-20 er den MIRVede afløser af SS-4 og SS-5. På hele denne baggrund kan jeg kun betragte ophidselsen omkring SS-20'erne som et påskud til iværksættelse af øget oprustning.

Med de nye systemer i Vesten er der endda tale om våbensystemer, som kvalitativt er helt nye. Det er vareforfalskning at tale om modernisering i forbindelse med Pershing II og Tomahawkkrydsermissilet. I dag har Sovjetunionen intet, der blot tilnærmelsesvis kommer op på siden af - hvis man må have lov til at bruge det udtryk - dette vanvid. Her vil der sikkert også gå 4-5 år - som der gjorde med MIRVningen - før russerne har lært sig kunsten, men selvfølgelig lærer de sig kunsten, og når det er sket, vil man til den tid i NATO tale om en overraskende

østlig oprustning, der nu - det vil være i 1985-86 - kræver et passende NATO-svar. På den måde er kaprustningen en skrue uden ende.

Ikke desto mindre er der dem, der har den arrogance - det gælder bl.a. Danmarks udenrigsminister - at præsentere NATO-beslutningen fra december 1979 som en indsats for at hindre yderligere oprustning. Det kunne man til nød forstå, hvis den såkaldte dobbeltbeslutnings forhandlingsdel var blevet udmøntet under accept af den såkaldte balance. Lad mig indskyde, at det er ikke mig, der tror på denne hellige balance, men det gør USA og Sovjetunionen - siger de da. Ganske vist er Reagans oprustningsplaner svære at forstå på anden måde, end at USA stræber efter overlegenhed. Men på det officielle plan er balancen en hellig ko. Hver supermagt ved, at den anden aldrig vil acceptere en ordning, der klart rokker ved balancen.

Men i Genève tilsidesætter USA dette balanceprincip, som fhv. udenrigsminister Kjeld Olesen sagde til *Information* den 30. oktober 1982:

»Jeg mener, at man i forvejen måtte vide, at det amerikanske krav ikke ville blive accepteret af Sovjetunionen.«

Desværre var Kjeld Olesen som udenrigsminister alligevel med til at give dette amerikanske krav NATOs blå stempel, det krav, som han nu kritiserer som urealistisk; det er den højt besungne nulløsning. Nullet i denne løsning består i, at Sovjet skal acceptere en tilbagevenden til situationen før 1959, da der fandtes nul mellemdistanceraketter i Sovjet, mens situationen i Vesteuropa bevares, som den har udviklet sig i 1960'erne og 1970'erne, dvs. med NATO-kommandoens 4 USA-u-både og deres Poseidonraketter, med USAs atombombefly i Europa og med de stærke franske og britiske atomslagstyrker - det hele rettet ind mod mål i Rusland.

Det er USAs pris for at give afkald på udstationering af de 572 raketter, og det er, hvad USA har fået NATO-landene minus Grækenland til at gå med til at kræve. Selvfølgelig med de ringe tanker, jeg har om balancefilosofien, forstår jeg meget vel, at dette kan der ikke komme noget ud af.

Jeg tror, at Genèveforhandlingerne vil kunne lykkes og føre til både en meget væsentlig reduktion af det sovjetiske atomarse-